

Arrest

nr. 161 381 van 4 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 11 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij trad op 23 januari 2014 te Amsterdam in het huwelijk met mevrouw ARR.

Zij zou op 2 mei 2015 zijn aangekomen in België.

Op 6 mei 2015 diende de verzoekende partij, onder een bijlage 19, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van houder van voldoende bestaansmiddelen.

Mevrouw A diende op 27 augustus 2015, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van echtgenote van de verzoekende partij.

Op 4 november 2015 nam de verwerende partij, onder een bijlage 20, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 06.05.2015 werd ingediend door:

Naam: LBM, Nationaliteit: Nederland; Geboortedatum: (...)1985, Geboorteplaats: Amsterdam, Identificatienummer in het Rijksregister: xxx, Verblijvende te (...) 2400 Mol

Om de volgende reden geweigerd:

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 06.05.2015 werd ingediend door:

Naam: LBM, Nationaliteit: Nederland; Geboortedatum: (...)1985, Geboorteplaats: Amsterdam, Identificatienummer in het Rijksregister: • xxx, Verblijvende te (...) 2400 Mol om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 06.05.2015 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980) in. Als staving voor haar aanvraag leverde betrokkene een aantal documenten aan: brief verlenging arbeidsovereenkomst, arbeidsovereenkomst dd. 25.06.2015, loonfiches en een attest aansluiting CM.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen dienen de bedoelde bestaansmiddelen als beschikker minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen- wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn (art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980).

Betrokkene legt weliswaar loonfiches voor en een bewijs van ziekteverzekering, doch wat betreft de voorgelegde arbeidsovereenkomst dd. 25.06.2015 dient opgemerkt te worden dat het gaat om een oproepcontract, arbeidsovereenkomst met uitgestelde prestatieplicht. Dit betekent dat betrokkene kan opgeroepen worden door de werkgever wanneer deze werk heeft voor de werknemer. De werkgever bepaalt wanneer, hoe lang en waar de arbeid moet worden verricht. Gedurende de perioden waarin betrokkene niet opgeroepen wordt om arbeid te verrichten, wordt er dan ook geen loon uitbetaald. De inkomsten verkregen uit deze arbeid kunnen niet aanzien worden als een regelmatige bron van inkomsten.

Gezien de aard van het contract' en dus ook van de inkomsten waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van haar werkgever, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat betrokkene kan voorkomen ten laste te vallen van het sociale' bijstandstelsel (art 50§2, 4°-KB 08.10.1981'en art.40,15te lid, 2° wet 15.12.1980).

Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, l151® lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als houder van toereikende bestaansmiddelen aangevraagd op 06.05.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Op 4 november 2015 nam de verwerende partij ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij, onder een bijlage 20, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiele motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1): “Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 06.05.2015 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980) in. Als staving voor haar aanvraag leverde betrokkene een aantal documenten aan: brief verlenging arbeidsovereenkomst, arbeidsovereenkomst dd. 25.06.2015, loonfiches en een attest aansluiting CM.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen dienen de bedoelde bestaansmiddelen als beschikker minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van een evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn (art. 40 § 4, tweede lid van de wet van 15.12.1980).

Betrokkene legt weliswaar loonfiches voor en een bewijs van ziekteverzekering, doch wat betreft de voorgelegde arbeidsovereenkomst dd. 25.06.2015 dient opgemerkt te worden dat het gaat om een oproepcontract, arbeidsovereenkomst met uitgestelde prestatieplicht. Dit betekent dat betrokkene kan opgeroepen worden door de werkgever wanneer deze werk heeft voor de werknemer. De werkgever bepaalt wanneer, hoe lang en waar de arbeid moet worden verricht. Gedurende de perioden waarin betrokkene niet opgeroepen wordt om arbeid te verrichten, wordt er dan ook geen loon uitbetaald. De inkomsten verkregen uit deze arbeid kunnen niet aanzien worden als een regelmatige bron van inkomsten.

Gezien de aard van het contract en dus ook van de inkomsten waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van haar werkgever, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat betrokkene kan voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel (art. 50§2, 4° - KB 08.10.1981 en art. 40,1ste lid, 2° wet van 15.12.1980.)

Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art. 40, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als houder van toereikende bestaansmiddelen aangevraagd op 06.05.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook weigert nu verzoekster niet zou aantonen aan het statuut van beschikker van voldoende bestaansmiddelen te voldoen, nu zij wordt tewerkgesteld op basis van oproepcontract;

Dat er derhalve geen betwisting bestaat dat het inkomen hetgeen verzoekster verwerft voldoende is, doch er enkel wordt geoordeeld dat deze inkomsten niet stabiel zouden zijn, nu deze voortvloeien uit een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur en meer bepaald uit een arbeidsovereenkomst met uitgestelde prestatieplicht;

Dat uit de voorgelegde stukken nochtans blijkt dat verzoekster, zonder enige onderbreking, is tewerkgesteld gedurende meer dan 1 jaar;

Dat op de bijgebrachte loonfiche inderdaad staat vermeld: datum in dienst 12-06-2014;

Dat de neergelegde arbeidsovereenkomst bovendien een duurtijd heeft van 1 jaar en slechts verstrijkt op 16 juli 2016, met name op een ogenblik waarop verzoekster reeds 2 jaar continue zal zijn tewerkgesteld en waarna deze naar alle waarschijnlijkheid opnieuw zal worden verlengd;

Dat er dan ook bezwaarlijk kan worden geoordeeld dat de inkomsten van verzoekster niet stabiel zouden zijn, louter en alleen omdat deze verworven worden uit een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur;

Dat arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur overigens eveneens ten allen tijde kunnen worden opgezegd;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk aantoonde over voldoende stabiele inkomsten te beschikken, teneinde zichzelf te kunnen onderhouden, teneinde niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk optreedt door de aanvraag van verzoekster af te wijzen, nu zij niet zou aantonen over voldoende stabiele bestaansmiddelen zou beschikken, nu er enkel een oproepcontract werd ondertekend;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen en te beoordelen, hetgeen in casu overduidelijk is nagelaten, nu zij zich enkel en alleen baseert op de recent afgesloten arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, terwijl de overige documenten eveneens aantonen dat verzoekster sedert juni 2014 werd tewerkgesteld op continue basis;

Dat hoewel deze tewerkstellingen niet actueel meer zijn, hiermee wel degelijk rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiliteit van de bestaansmiddelen, nu deze immers aantonen dat verzoekster meer dan 1 jaar ononderbroken werd tewerkgesteld;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er dan ook op zou neerkomen dat er een bijkomende voorwaarde zou worden toegevoegd aan artikel 40 van de Vreemdelingenwet, met name het hebben van een vast contract, hetgeen uiteraard niet kan;

Dat het bovendien niet ter zake doet om als EU-werknemer te worden beschouwd of er tewerkstelling is in dag-week of jaarcontracten en of dit al dan niet tewerkstelling van bepaalde of onbepaalde duur betreft;

Dat teneinde van voldoende bestaansmiddelen te kunnen spreken er geen referentiebedrag is voorzien, doch er wel rekening mag worden gehouden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten;

Dat verzoekster dan ook op geen enkel ogenblik een onredelijke belasting zal vormen voor de sociale bijstand;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen"

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zowel de juridische grondslag als de feitelijke elementen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, worden uiteengezet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist in casu dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In essentie stelt het middel dat de verzoekende partij wel degelijk dient beschouwd te worden als zijnde beschikker van voldoende bestaansmiddelen daar zij al gedurende meer dan 1 jaar, zonder onderbreking, werkzaam is bij dezelfde werkgever en haar overeenkomst naar alle waarschijnlijkheid opnieuw zal worden verlengd.

Artikel 40, § 4, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing:

"§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing volgende documenten voorlegde betreffende haar bestaansmiddelen:

- een arbeidsovereenkomst met een uitgestelde prestatieplicht – voor bepaalde tijd ondertekend op 25 juni 2015 met indiensttreding op 30 juni 2015 en van rechtswege eindigend op 16 juli 2016;
- een brief daterend van 23 juni 2015 waaruit kan worden afgeleid dat de arbeidsovereenkomst die reeds bestond voor een bepaalde tijd wordt verlengd;
- loonstroken van de periode van april, mei, juni en juli 2015;
- attest van inschrijving bij het ziekenfonds.

De arbeidsovereenkomst stipuleert uitdrukkelijk dat de werkgever de werknemer oproept als zij werk voor de werknemer heeft (artikel 4). De werkgever bepaalt wanneer, hoe lang en waar de arbeid door de werknemer moet worden verricht en de werkgever hoeft pas loon aan de werknemer te betalen als de werknemer arbeid heeft verricht (artikel 5). Zoals de verwerende partij stelt, kan uit de voorgelegde documenten geenszins worden afgeleid dat de tewerkstelling van de verzoekende partij regelmatig is en dat er dus sprake zou zijn van een regelmatige bron van inkomsten. Uit de arbeidsovereenkomst blijkt dit geenszins nu er geen garantie op werk is voorzien en de voorgelegde loonstroken gaan over een zeer beperkte periode. De verwerende partij kon derhalve over deze beperkt voorgedragen bewijsstukken op kennelijk redelijke wijze oordelen dat niet bewezen voorkomt dat de verzoekende partij voldoende bestaansmiddelen heeft en niet ten laste komt te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij al sedert juni 2014 is tewerkgesteld, dient toch te worden vastgesteld dat ook deze tewerkstelling op basis van een oproepcontract was, aangezien de huidige arbeidsovereenkomst de verlenging vormt van de eerdere arbeidsovereenkomst. Echter heeft de verzoekende partij geen enkel bewijs bijgebracht van verworven inkomsten onder haar eerdere arbeidsovereenkomst. Het is dan ook geheel onduidelijk of de verzoekende partij opgeroepen is geweest om te werken en of zij inkomsten heeft verworven.

Zoals de verzoekende partij aanstipt, mag er om van voldoende bestaansmiddelen te kunnen spreken geen referentiebedrag voorzien worden en mag er enkel rekening gehouden worden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten, maar net daar wringt het. De verzoekende partij toont met dit oproepcontract en vier loonstroken niet aan dat zij over regelmatige inkomsten beschikt.

Waar zij stelt dat zij op geen enkel moment een onredelijke belasting zal vormen voor de sociale bijstand is dit een loutere premisse die niet met het minste begin van bewijs aannemelijk wordt gemaakt. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een echtgenote heeft en dat nergens uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat de echtgenote van de verzoekende partij over inkomsten beschikt, dus is er 1 persoon ten laste. De bedragen die op bijgebrachte loonstroken vermeld staan variëren heel sterk van 548,67 euro, 1097,48 euro, 373,20 euro en 610, 62 euro. Gezien de karige bedragen kan getwijfeld worden aan de door de verzoekende partij vooropgesteld premisse.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen onjuist zijn genomen of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU